Ἡ κάσσα τοῦ Ταμείου μου θὲ νὰ βρεθῇ γεμάτη,
ποτὲ σὲ δικαστήριο κανένας δὲν θὰ τρέξῃ,
τοῦ Κόντε Κάστρου θὰ παιχθῇ τὸ δρᾶμα 'στὸ Παλάτι,
καὶ μιὰ κυρία πρεσβευτοῦ τὴν *Μάρτυρα* θὰ παίξῃ.
Κι' ὁ γέρο Κλάδος θὰ γενῇ 'στῆς Τούρκισσαις εὐνοῦχος,
κι' ἐγὼ θὰ γίνω πιὰ πεζός....καὶ ἑκατομμυριοῦχος.

—

Souris.

ΦΡΟΥ ΦΡΟΥ

—

Ἐν τῷ Ναῷ τὴν ἡμέραν τῆς Ἀναστάσεως.

Ὁ ἐρωτύλος Γραμματεὺς τῆς Νομαρχίας κ. Θωμόπουλος—ᾧ καὶ συγχαίρομεν διὰ τὸν προβιβασμόν του—εἶχε τοποθετήσει ἐντὸς τοῦ κιγκλιδωτοῦ χάχηδές τινας ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ, σὺν γυναιξὶ καὶ ἀνδράσι.

Εἷς ἐκ τῶν γραφίσκων τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐξωτερικῶν ἀρχίζει νὰ τοὺς *σκουντᾷ* καὶ νὰ τοὺς παραμερίζῃ.

Πλησιάζει καὶ εἰς ἕνα, διόλου χάχαν :

— Μὰ σᾶς εἶπα ὅτι αὐτὴ ἡ θέσις, τοῦ λέγει, εἶναι γιὰ 'μᾶς, τοὺς διπλωμάτας.

— Ἔ, μὰ τότε, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Κωνσταντινουπολίτης, ἀφοῦ εἶσθε διπλωμάτης, πῶς ἐκτελεῖτε καὶ χρέη κλητῆρος !

Καὶ ὁ καλλιγραφίσκος ἀκόμα ἔχει τὸ στόμα ἀνοικτόν!!

—

Ἐμάθομεν ὅτι ὁ λοχίας ὁ ἀποπειραθεὶς ν' ἀπαλλάξῃ τὸν υἱὸν τοῦ ξενοδόχου τοῦ *Ξενοδοχείου τῶν Ἀθηνῶν* ἀπὸ τῆς κεφαλῆς του κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς τὸ ἔκαμε *χορατὰ* καὶ ὅτι ἐννοοῦσε, ἀφοῦ τὴν ἔκοβε, νὰ τοῦ τὴν ἐπιστρέψῃ πάλιν μετὰ τὰς Ἑορτάς.

Αὐτὴν τὴν ἀπολογίαν ἑτοιμάζεται νὰ κάμῃ ὁ ἀγαπητὸς *Ραμπαγᾶς*,ὅστις ἀπό τινος ἔλαβεν ὑπὸ τὴν προστασίαν του ὅλους τοὺς ἀποκεφαλιστὰς χωροφύλακας, πρὶν τοῦ Ἡρώδου ὅστις ὅμως δὲν ἦτο χωροφύλαξ.

—

Αἱ δύο ἐφημερίδες, ἡ παλαιὰ καὶ ἡ νέα, ἤρχισαν νὰ προανακρούωσιν ἐλάττωσιν *(μινόρε)* τοῦ ἐν Καίρῳ τηλεγραφηθέντος προξενικοῦ ἐγκλήματος. Ἡ νέα μάλιστα νομίζει καθῆκον ὅλων μας νὰ περιμένωμεν τὴν ἔκθεσιν τοῦ κ. Ἀλεξάκη, τοῦ δράστου τοῦ ἐγκλήματος, κατὰ τὰ ἐκ Καΐρου τηλεγραφηθέντα ὑπὸ τοῦ πολιτικοῦ ἡμῶν πράκτορος καὶ ὅλης τῆ, Κοινότητος.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

—

Δὲν πταίει ὁ Σουρῆς πταίω ἐγὼ ποῦ τὸν 'πῆρα μαζύ μου κατὰ τὴν ἑσπέραν τῆς Ἀναστάσεως.

Συναντηθέντες ἐν τῷ καφεψείῳ ἠρξάμεθα συζητοῦντες.

— Σὲ ποιὰ ἐκκλησία θὰ πᾶμε ; Εἰς τὴν ἁγίαν Εἰρήνην δὲν πάω, λέγει ὁ Σουρῆς, διότι δὲν ἔχω σκοπὸ νὰ πέσῃ κἀμμιὰ σανίδα ἀπὸ τῆς σκαλοσαῖς νὰ μὲ σκοτώσῃ. Ὅσω διὰ τὴν Ζωοδόχον Πηγὴν, νὰ μὲ χρυσώνῃς, δὲν πάω νὰ σταθῶ οὐτ' ἀπέξω.

—Πᾶμε τότε στὴ Μητρόπολιν, ἀπαντῶ ἐγώ.

— Ὡραία σκέψις, νὰ πάνε νὰ μᾶς πλακώσουν, νὰ ξεμπερδεύωμε.

ΜΙΑ ΤΟΥΡΚΟΠΟΥΛ' ΑΓΑΠΗΣΑ.

1878

—

(Ἴδ. ἀριθ. 271).

Εἶπον, ὅτι ὁ Ἐλβετὸς ἀξιωματικὸς ἐθελοντὴς, λαβὼν τοὺς ὑπ' αὐτὸν 25 ἄνδρας, ἐξεκίνησε νὰ *πάῃ νὰ σκοτώσῃς τούρκους*.

Ὁ Ἐλβετὸς εἶχε διαιρέσει τὴν *μοίραν* του στρατηγικῶς.

Προηγεῖτο αὐτῆς εἷς ἀνιχνευτὴς, τούτου εἵποντο δύο πρόσκοποι, ὧν πάλιν εἷς ἀγγελιοφόρος.

Τοῦ κυρίου σώματος—τὸ ὁποῖον ἀμέσως θὰ ἴδωμεν ἐκ πόσων ἀπηρτίζετο—ἠκολούθει ἡ ἐκ πέντε ἀνδρῶν ὀπισθοφυλακὴ, ταύτης ὁ σιτοπομπόμπος, ὁ δύο δισάκια γαλέτας φέρων, μετὰ τοῦτον οἱ τῶν πολεμοφοδίων κομισταὶ, τρεῖς τὸν ἀριθμὸν, καὶ τέλος ἡ ἐκ πέντε ἀνδρῶν ὀπισθοφυλακὴ. Πλὴν τούτων εἶχε καὶ πλαγιοφύλακας ἀνὰ δύω ἐξ ἑκατέρας πλευρᾶς.

Ὥστε τὸ κύριον σῶμα, τὸ στρατηγεῖον, καὶ τὴν κυρίως μάχιμον δύναμιν ἀπήρτιζον ὁ Ἐλβετὸς, ὁ γραμματεὺς αὐτοῦ καὶ ὁ γραμματεὺς τοῦ γραμματέως.

Ἡ φοβερὰ αὕτη στρατιωτικὴ δύναμις κατήρχετο ὅπως προσβαλοῦσα ἐξώση τῆς Ἀγυιᾶς τὸν Ἀμοὺς Ἀγᾶ, ἡγούμενον 1500 ἀνδρῶν Πλεβνομαχητῶν.

Κατ' ἐπιταγὴν τοῦ ἀρχηγοῦ πάντες σχεδὸν ἡμεῖς οἱ ἄλλοι εἴχομεν διασπαρῆ εἰς διάστημα τρίωρον πρὸς ἀνίχνευσιν χωρικῶν, οὓς συλλαμβάνοντες ἤγομεν ἄκοντας καὶ ἐξωπλίζομεν εἰς τὸ στρατηγεῖον, ἐν ᾧ διεμένομεν ὁ γραμματεὺς καὶ ἐγὼ, τοῦ ἀρχηγοῦ δὲν εἰξεύρω ποῦ ξεφαντόνοντος.

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ἠκούσθησαν μακρόθεν πυροβολισμοί.

— Τί τρέχει ; ἀνεβόησαν πάντες.

— Πόλεμος, ἄρχισε ὁ πόλεμος, βοῶσιν οἱ χωρικοί.

— Σ' τὰ ὅπλα ! Κραυγάζει ὁ πρὸ ἡμῶν μοναδικὸς φρουρός.

Δράττομεν τὰ σασεπὼ τρέμοντες.

Συσφίγγονται αἱ σιαγῶνές μας.

Τρέμομεν σύσωμοι, καὶ δὲν δυνάμεθα ν' ἀρθρώσωμεν λέξιν.

Ἐν μιᾷ στιγμῇ οἱ χωρικοὶ πάντες ρίπτοντες τὰ ὅπλα τρέπονται εἰς φυγὴν, ἀφίσαντες ἐμὲ καὶ τὸν γραμματέα μόνους ν' ἀποθαυμάζωμεν τὰς πελιδνὰς ὄψεις μας.

Οἱ πυροβολισμοὶ ἐπυκνοῦντο, ὅτε κατωρθώσαμεν νὰ λαλήσωμεν.

— Καὶ τόρα, τί κάμομεν ; ἠρώτησεν ὑποτραυλίζων

— Αὶ τότε, ποῦ στὸ διάβολο θὰ πᾶμε ;

— Πᾶμε ἕως τὴν μπυραρία τοῦ Μπερνουδάκη, κ' ἐκεῖ σκεπτόμεθα.

Καὶ ἐπήγαμε. Ἐν αὐτῇ ἤρξατο φιλονικεία περὶ τοῦ τί μπύρα θὰ ἐπίναμε. Ὁ Σουρῆς ἤθελε τῆς Βιέννης καὶ τοῦ Μονάχου, ἐγὼ ἐπηρκούμην καὶ εἰς τὴν ἐγχώριον. Μετὰ πολλὰς συζητήσεις ἀπεφασίσθη τέλος νὰ πίνῃ ἐκεῖνος μισὸ ποτῆρι τῆς Βιέννης καὶ ἐγὼ ἕνα ντόπιο, διὰ νὰ ἤμεθα ἴσα ἴσα ὡς πρὸς τὸ ποσὸν τῆς πληρωμῆς. Πίνοντες ἠρξάμεθα διαλεγόμενοι.

— Πῶς τὸ 'βρίσκεις νὰ μὴ πάῃ ὁ βασιλεὺς εἰς τὴν ἐκκλησία ἐφέτος ; Ἐγὼ ἀποδίδω πολιτικὸν σκοπόν.

— Ὁμιλεῖς σὰν παιδί. Φοβεῖται μήπως κρυολογήσῃ, ὅπως τὴν ἔπαθε στὸν Πειραιᾶ. Δὲν εἶνε συνειθισμένος, βλέπεις, εἰς τὸ ἄστατον κλίμα τῆς Ἀττικῆς.

— Ἂς ἀφήσωμεν αὐτά. Ἔμαθες τὰ νέα τερτίπια τοῦ Κουμουνδούρου σου ; Φοβερὸ πρᾶγμα, τρομερὸς κατεργάρης. Δηλαδὴ ἡ ἐπίνοια αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὴν ἐξεύρεσιν πονηριῶν εἶνε μοναδική. Δὲν ἔχει ταῖρι.

— Τί τρέχει ;

— Τὸ πρωῒ συνηντήθην μὲ τὸν Παντελῆ Παππαδάκη καὶ μοῦ εἶπεν ὅτι ὁ γέρο-Νέγρης τοῦ εἶπεν, ὅτι, ἐξ Ἀμερικῆς ἕνας κάποιος Ἄμστρογγ καὶ συντροφία, ἔπεμψεν εἰς τὸν *Αἰῶνα* **διακόσια** δολάρια, δηλαδὴ *χιλίας διακοσίας* δραχμὰς μὲ τὴν ὑπόσχεσιν ὅτι θὰ τῷ πέμψῃ καὶ ἄλλα δισχίλια, ἤτοι δώδεκα χιλιάδας δραχμὰς ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ *παύσῃ γράφων κατᾶ τοῦ Κουμουνδούρου* . . .

— Ὦ διάβολε. Τοιαύτην ἐπιστολὴν ἐξ Ἀμερικῆς ἀπὸ τὸν ἴδιον Ἄμστρογγ εἶδα πεμφθεῖσαν καὶ εἰς ἕνα ἄλλον δημοσιογράφον περιέχουσαν *δεκαπέντε* δολλάρια, δραχμὰς δηλαδὴ ἐννενῆντα, μὲ τὴν αὐτὴν ὑπόσχεσιν ἐπίσης, ὅτι θὰ τῷ πέμψῃ καὶ ἄλλα *διακόσια*, ἐὰν παύσῃ γράφων κατὰ τοῦ Κουμουνδούρου. Φοβερὰ κατεργαριά. Τί συμπεραίνεις;

— Ἁπλούστατον. Ἰδοὺ τί λέγει ὁ κόσμος. Ὅτι αὐτὸς ὁ ἐξ Ἀμερικῆς Ἄμστρογγ ὁ θέλων νὰ δωροδοκήσῃ τὰς κατὰ τοῦ κ. Κουμουνδούρου γραφούσας ἐφημερίδας, εἶνε ἀνύπαρκτον πρόσωπον, ὅτι αἱ ἐπιστολαὶ αὗται ἐχαλκεύθησαν ἐνταῦθα, ἐν τῷ ἐργοστασίῳ τῶν καϊμέδων καὶ ἐπέμφθησαν εἰς τὴν Ἀμερικὴν εἰς ὡρισμένον πρόσωπον, παρ' οὗ ἐξαπεστάλησαν ταχυδρομικῶς ἐνταῦθα. Ὅτι ἡ ὑπόσχεσις μείζονος δωροδοκίας εἶνε χάλτι, ὅπως αἱ ἐν λόγῳ ἐφημερίδες, προσεγγιζούσης ἤδη τῆς ἐν τῇ βουλῇ συζητήσεως τῆς κατηγορίας τοῦ Κουμουνδούρου, παύσωσι γράφουσαι κατ' αὐτοῦ, καὶ διερεθίζουσαι τὴν κοινὴν γνώμην.

— Πρωτότυπος ἀληθῶς φενάτσα, πρωτάκουστος τῷ ὄντι πολιτικὴ κακοήθεια. Εἶμαι περίεργος νὰ ἰδῶ τί θὰ γράψῃ ὁ *Αἰὼν* καὶ ἂν θὰ διαψεύσῃ ταῦτα.

— Δὲν κάμεις δουλειά σου, θὰ τὸ ρίψῃ στὸ κουφό.

Μεταξὺ λόγων ἠκούσθησαν πυροβολισμοὶ προάγγελοι τῆς ἀναστάσεως, ἐφ' ᾧ ἐγερθέντες διηυθύνθημεν πρὸς τὴν Μητρόπολιν.

Ἐξαίσιον θέαμα παρίστα ἡ πλατεία αὐτῆς. Ἐπὶ ἐξέδρας δαφνοστολίστου ὁ ἱερὸς κλῆρος ἐν χρυσοκεντήτοις στολαῖς ἐν μέσῳ τῶν ἀπαστραπτόντων ἐξαπτερύγων ἐτέλει τὴν τῆς ἀναστάσεως ἱερουργίαν. Τὰ πλήθη συνωθοῦντο ἐν τῇ πλατείᾳ καὶ χιλιάδες λαμπάδων ἀνέπεμπον γλῶσσας πυρὸς καταφωτιζούσας τὰ πέριξ καὶ παριστώσας τὴν ὅλην πλατείαν ὡς πέλαγος φλεγόμενον. Τὰ καιόμενα ποικίλα φωσφόρα ἐπέχεον φῶς γλυκύ, ὅσον καὶ λαμπρόν. Ὅτε ἀπηγγέλθη τὸ *Χριστὸς ἀνέστη*, ἐκρότησαν τὰ πυροβόλα, διέλαμψαν αἱ λόγχαι τοῦ στρατοῦ παρουσιάζοντος ὅπλα καὶ ἡ μουσικὴ ἤχησε τὸ ἐμβατήριον. Εἶχέ τι ἀληθῶς τὸ συγκινητικὸν ἡ μεγαλοπρεπὴς αὕτη θρησκευτικὴ τελετή, τοσοῦτον εἶχον συγκινηθῆ, ὥστε ὅτε εἶδον ρουκέταν διασχίζουσαν τοὺς αἰθέρας, ἐνόμισα ὅτι εἶδα τὸν Χριστὸν πετῶντα ἀπὸ τὸ καμπαναριὸ εἰς τοὺς οὐρανούς, καὶ θὰ ἔχασκα ἀκόμη ἕως τώρα, ἂν εὐ-

---

ὁ γραμματεύς.

— Τί κάμομεν ; Πές μου καὶ σὺ τί κάμομεν ; Ξέρω 'γὼ τί κάμομεν ; Φαίνεται ὅμως ὅτι τὰ κάμωμεν σὰν τὰ μοῦτρά μας.

— Ποῦ εἶνε ὁ ἀρχηγός ;

— Κύριος οἶδε ποῦ τρύπωσε.

— Νὰ παιανίσῃ ὁ σαλπιγκτὴς συνάθροισιν.

— Ποῦ 'ντος ;

— Νὰ δράμωμεν πρὸς ἐπικουρίαν . . .

— Βαστοῦν τὰ κότσα σου ;

Ἐν τούτοις οἱ διεσπαρμένοι ἔνθεν κἀκεῖθεν ἐθελονταὶ ἤρξαντο συρρέοντες πρὸς τὸ στρατηγεῖον· ἐκ τούτων ὁ πρῶτος καταφθὰς μᾶς ἀνήγγειλε τάδε : Ὅτι ὁ ἰχνηλάτης τῆς στρατιᾶς τοῦ Ἐλβετοῦ, ἐκεῖ παρὰ κάτω, σὲ μιὰ ρεματαριά, εἶχε συναντήσει ἕνα τοῦρκο κιρκάσιον ἱππέα, ὃν πυροβολήσας ἐφόνευσεν, ὅτι τοῦτο μαθὼν ὁ ἐν Ἁγιᾶ Ἁμοὺς Ἀγᾶς, ἀνπεπεζῆλθε μετὰ μέρους τῶν ὑπ' αὐτὸν ἀνδρῶν, καὶ ὅτι ὁ Ἐλβετὸς καὶ οἱ περὶ αὐτὸν διατρέχουσι τὸν ἔσχατον κίνδυνον.

Μεταξὺ λόγων κατέφθασαν περὶ τοὺς διακοσίους ἐκ τῶν διεσπαρμένων ἐθελοντῶν.

Δὲν εἰξεύρω, ἀλλὰ ὁ κίνδυνος δίδει τι, παρέχει δύναμιν καὶ εἰς τοὺς δειλούς.

Πάντες εἴχομεν ἀνορθωμένας τὰς τρίχας, τὰς ὄψεις ἐρυθρὰς καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς πυρώδεις. Ἦσαν καί τινες, λαβόντες ἐν ἄλλαις ἐπαναστάσεσι τὸ βάπτισμα τοῦ πυρὸς, οἵτινες ἀνέκραξαν :

— Ἐμπρός, μωρέ, τί καθόμαστε ; Κάτω σκοτώνονται τ' ἀδέρφια. Ἐμπρός !

— Ἐμπρός ! ἀνεβοήσαμεν πάντες.

Τροχάδην, παιανιζουσῶν τῶν σαλπίγγων, ἔβην βήματι ταχεῖ πρὸς τὸ μέρος τῶν πυροβολισμῶν.

Ἐκεῖ καταφθάσαντες εὕρομεν τὴν στρατιὰν τοῦ Ἐλβετοῦ εἰς ἄτακτον φυγὴν ἐπιδεδομένην.

Ἐπὶ τῇ θέᾳ ἡμῶν οἱ φεύγοντες ἔστησαν καὶ ἐπανήρξαντο τῶν πυροβολισμῶν, ὅτε πλέον ἐλάβαμεν καὶ ἡμεῖς μέρος.

Προτεταμέναις λόγχεσιν οἱ τοῦρκοι εὐθαρσῶς ἐφώρμουν καθ' ἡμῶν, καταφρονοῦντες τὸ ζωηρὸν πῦρ, ὅπερ ἄσβεστον κατ' αὐτῶν ἐξεπέμπαμεν.

Τῆς μάχης ἐξαφθείσης, ἐπικουρίαι ἐπεφάνησαν προσερχόμεναι τοῖς τούρκοις καὶ ἕτεραι σποραδικῶς πρὸς ἡμᾶς.

Χιὼν ἤρξατο καταπίπτουσα καὶ αἱ νεφέλαι ἐπύκνωσαν τὸν οὐρανόν.

Ἀντεμαχόμεθα ἐπὶ τρίωρον χίλιοι πρὸς πεντακοσίους τούρκους, ἀναγκασθέντες ἐπὶ τέλους, τοῦ σκότους ἐπελθόντος, νὰ ὑποχωρήσωμεν εὐσχήμως πως, χάρις εἰς τὴν ἀνδρείαν δεκάδων τινων ἀνδρῶν, μαχητῶν ἐξησκημένων.

Ἠριθμήσαμεν εἴκοσι ἐλλείποντας ἄνδρας, πλὴν τῶν εἰς χεῖράς μας πληγωμένων δέκα, καὶ πέντε ἐξ νεκρῶν.

Τὴν νύκτα ὑπὸ τὸ φῶς πυρῶν συνεκροτήθη στρατιωτικὸν καὶ πάλιν συμβούλιον.

τραφὲς δουλάριον μὲ τὴ λαμπάδα του δὲν ἔβαζε φῶκο στὰ μαλλιά μου.

— Μὰ, κυρά μου, εἶπον, μήπως μὲ πῆρες γιὰ βεγγαλικὸ καὶ θέλεις ν' ἀνάψῃς; Καλὰ καὶ δὲν εἶχα γένεια, ἄλλως θὰ μὲ ἔκαμνες παραπάλωμα τοῦ πυρός σου.

— Μὲ συμπάθειο, κύριε, ἀπήντησε τὸ δουλάριον, δὲν τὸ ἤθελα.

— Ἐγὼ ὅμως τὸ ἤθελα!

Ἐγέλασε καὶ ἐχάθη εἰς τὰ πλήθη.

Παραπλεύρως μου διήρχετο σφιγκτῶς συγκρατούμενον ζεῦγος νεανίδων. Ἤκουσα τὴν μίαν ἐξ αὐτῶν λέγουσαν πρὸς τὴν ἑτέραν:

— Τὰ κρέατα μου θὰ ἦνε μαῦρα.

— Ἄμ ἐμένα. Δὲν αἰσθάνομαι τὸ χέρι μου ἀπὸ τὸν πόνο. Τσιμπιατῖς ἦταν ἐκεῖναις!

— Καλὰ νὰ πάθετε, ἐβόησα ὄπισθέν των, ποιὸς σᾶς εἶπε νὰ χώνεσθε μέσα σὲ τόσο κόσμο.

Τὸ ρεῦμα τῶν ἀπερχομένων μὲ παρέσυρε καὶ μ' ἠνάγκασε νὰ φύγω.

Ἔφαγα καλὰ καὶ ἐκοιμήθην καλλίτερα.

Τὴν ἐπιοῦσαν, ἐνῷ ἑτοιμαζόμην διὰ τὴν δευτέραν ἀνάστασιν τῶν δούλων καὶ δουλικῶν, τὴν τόσον γραφικὴν, σκερτζόζαν καὶ πλήρη ἐπεισοδίων, ἔπιασε βροχή.

Ἐσκέφθην νὰ ὑπάγω εἰς τὸν Μητροπολίτην νὰ τὸν παρακαλέσω νὰ τὴν ἀναβάλῃ διὰ βασιλικοῦ διατάγματος, ἀλλ' εἶπον,—γιατί νὰ γίνωμαι ἀφορμὴ σκανδάλων.

Υ. Γ. Σήμερον ἔμαθον παρὰ τοῦ ἑτέρου τῶν δημοσιογράφων τῶν λαβόντων τὰ Ἀμερικανικὰ δολάρια, ὅτι ἔχουσιν ὑπονοίας, ὡς προερχόμενα ἐκ τοῦ Κουμουνδούρου, μήπως εἶνε κάλπικα.

Παληάνθρωπος.

Η ΣΑΡΡΑ ΒΕΡΝΑΡΔ,

Ψυχῇ τε καὶ σκιᾷ.

—

Εἶναι πασίγνωστον, ὅτι ἡ ἔξοχος ἠθοποιὸς εἶναι ἀπαραβλήτως ἰσχνή· συνοδεύεται δὲ πάντοτε ὑπὸ λαγωνικοῦ κυνὸς, ὅστις παρακολουθεῖ αὐτὴν μετὰ τῆς ἀφοσιώσεως ἐκείνης, τὴν ὁποίαν τὰ ζῶα ἔχουσιν εἰς τὰ κόκκαλα.

—

Ἡ λεπτότης αὐτῆς τῇ ἐπιτρέπει νὰ λούεται καὶ ἐντὸς αὐτῶν τῶν σιδηροδρομικῶν ἁμαξῶν, διότι βιθύζεται ἀνέτως ἐντὸς σωλῆνος τουφεκίου.

—

Ἰδοὺ ὁ συνήθης κατάλογος τῶν γευμάτων αὐτῆς.

Hors d'oeuvre.

Ἄκανθες φρίσσας καὶ φύλλα ἀπὸ σέλινον.

Οἶνοι.

Λευκὸς ἀδύνατος. — Γαλλινάρα ἄδολον τοῦ 1564.— Καμπανίτης chateaux en espagne.

Ζωμός.

Μία κλωστὴ φιδέ.

Ψάρια.

Μία σαρδέλλα.

Entrée.

Περίβλημα λουκανίκου εἰς τὴν ἐσχάραν.

Χορταρικά.

Ἕνα σπαράγγι.

Entremêts.

Ράμφος ἀπὸ μπεκατσίνι σαλμί.

Ἀρχηγός. — Μεγαλειτέρα ἀνοησία δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ, παρὰ ν' ἀρχίσωμε πόλεμο, τόσοι ὀλίγοι πρὸς τόσους πολλούς.

Ἐλβετός. — Ἔρθες σκοτώνεις τούρκους; Σκοτόνεις, σκοτόνεσαι.

Γραμματεύς. Ναὶ, μὰ πρέπει τὰ πάντα νὰ γίνωνται μὲ σκέψιν καὶ σχέδιον.

Ἐγώ. — Μεγαλειτέρα ἀνοησία, δηλαδὴ, δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ, παρὰ νὰ πάῃ κανεὶς νὰ σκοτωθῇ ἀπερισκέπτως.

Ἀρχηγός. — Βεβαίως· τοῦτο λέγεται φόνος ἐκ προμελέτης, δολοφονία τοῦ ἰδίου ἑαυτοῦ του, αὐτοχειρία.

Ἐγώ. — Κἄτι χειρότερον λέγεται.

Ἀρχηγός. — Ἐχάσαμεν βεβαίαν νίκην, διότι ἐγὼ εὑρισκόμην εἰς συνεννόησιν μετὰ τῶν περιζ ὁπλαρχηγῶν, ὅπως συγκροτήσωμεν αὔριον ἀποφασιστικὴν μάχην μέχρι τελευταίας ρανίδος αἵματος. Καὶ μήπως γνωρίζομεν κἂν πόσους τούρκους σκοτώσαμε, ὥστε νὰ πᾶν καὶ οἱ δικοί μας ἱκανοποιημένοι τοὐλάχιστον;

Γραμματεύς. — Τὸ πρᾶγμα εἶνε ἁπλούστατον. Ἀφοῦ λείπουν ἀπὸ μᾶς δεκαπέντε, οἱ τοῦρκοι δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ ἦνε ἑκατονταπλάσιοι. Εἴχομεν λοιπὸν, δεκαπέντε ἐπὶ ἑκατὸν, χίλιοι πεντακόσιοι. Βάλε τόρα τοὺς πληγωμένους, τοὺς αἰχμαλώτους, τοὺς ἀποδράντας, τοὺς ἐκ φόβου ἀποθανόντας, τοὺς λιποθύμους καὶ ἐν γένει τοὺς κακῶς ἔχοντας, αἱ ζημίαι τοῦ ἐχθροῦ δὲν ἠμπορεῖ, παρὰ ν' ἀνέρχωνται τοὐλάχιστον εἰς δισχιλίους καὶ πλέον. Εἶνε φυσικὸς συλλογισμὸς τοῦτο.

Ἀρχηγός. — Σὰν πολλοὶ δὲν εἶνε;

Ἐγώ. — Μὰ τί διάβολο, ὅλοι ὅλοι ὅσοι εἶνε ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Ἀμοῦς Ἀγᾶ ἀνέρχονται μόλις εἰς χιλίους πεντακοσίους, καὶ μεῖς σκοτώσαμε δυὸ χιλιάδες; Τότε πάει νὰ πῇ, ὅτι σκοτώσαμε καὶ τὸν Ἀμοὺς τὸν ἴδιον.

Γραμματεύς. — Καλά σου ξυπνητούρια! Καὶ τόρα ἀκόμη τὄμαθες;

Ὅλοι. — Σκοτώσαμε τὸν Ἀμούς; Ἀλήθεια; Ζήτω τὸ ἔθνος, ζήτωωω!

Ἀρχηγός. —Ἀμέσως, μὴ χάνομεν καιρὸ, πιάσε, γράψε, γρήγορα, νὰ μὴ τύχῃ καὶ τὸ ξεχάσωμε, γράψε ἔκθεσιν μάχης εἰς Ἀθήνας, μὲ τὴν ἐντολὴν νὰ δημοσιευθῇ εἰς ὅλας τὰς ἐφημερίδας, δι' ἐκτάκτων παραρτημάτων, εἰς τὸ *Zouprà l' rt Atèr*, καὶ νὰ σταλῇ καὶ ὡς ἰδιαιτέρα ἀνταπόκρισις εἰς τὸν *Χρόνον* τοῦ Λονδίνου μὲ κεφαλαῖα γράμματα.

Καὶ ἅμ' ἔπος ἅμ' ἔργον· ὁ γραμματεὺς ἤρξατο γράφων εἰς ἐπήκοον ὅλων τάδε:

«Τῷ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ τὰ νικητήρια. Ἄνδρες μό»λις διακόσιοι ὑπὸ τὸν ἀνδρεῖον ἀρχηγόν . . . . προσβα»λόντες τὸν ἐν Ἁγυιᾷ τῆς Θεσσαλίας ἐμφωλεύοντα αἱ»μοβόρον καὶ αἱμοχαρῆν Ἀμοὺς Ἀγᾶ μετὰ τρισχιλίων »ζώντων ὀθωμανῶν, πάντων αἱμοχαρῶν καὶ θηριωδῶν «τὰς ὄψεις, συνεκρότησαν μάχην διαρκέσασαν ἀπὸ τῆς